

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget.

N° 43.

Syttende Møde.

Tirsdagen den 26de Februar.

(Fortf.)

Funder (fortsat): Dette synes mig er aldeles klart af Motiverne; thi det heder nederst paa den første Side: „Hvad den anden Klasse af Personer angaaer, ere Sognenes Bestyrelser vel, ifølge Cancelliets Skrivelse af 24de Septbr. 1805 pligtige til at forskaffe dem Huus“ osv. Der tales om 2 Classer af Personer, og den anden Klasse, som omhandles i § 2, det er dem, der omtales i Cancellietskrivelsen af 24de Septbr. 1805; men naar dette Circulaire siger, „naar Noget, som i Sognedistrictet paa lovlig Maade ernæres sig, uden der at have været bosat i 3 Aar, skulde blive huusvidde“ osv., saa viser dette altsaa — da 3 Aar var den sædvanlige Forsørgelses-Termin paa den Tid — at der kun var Tale om slige Personer, som endnu ikke havde vundet Forsørgelsesret i Sognet. Det forekommer mig, at, naar man vil udvide det videre, saa kommer man for det Første aldeles bort fra Grunden til den hele Bestemmelse, og dernæst, synes mig, bliver Fattigcom-missionen gjort til en Slags Commissio-nair for Bedkommende, der ikke havde søgt efter Huus, og ikke vare i Stand til at for-skaffe sig det paa den Tid. Jeg troer, at der er paa Landet paa mange Steder hos Bonde-almuen en høj Grad af Mangel paa Bevæge-lighed; den har ikke megen Lyst til at see sig om udenfor Hjemmet; den har af Naturen Tilbøielighed til at holde sig paa det Sted, hvor den engang er født og opdragen, og det forekommer mig, at der ikke kan være nogen Grund til ved Lovgivningen at nære denne Tilbøielighed, der i og for sig vist ikke for-tjener nogen Opmuntring. Det er derfor, at jeg har stillet mit Forslag saaledes, at jeg har tilføjet: „som ikke ere forsørgelsesberettigede“.

Naar den ærede Ordfører har ønsket, at jeg vilde opgive Forskjellen mellem det principale og subsidiaire Forslag, skal jeg i den Anledning tillade mig at bemærke, at Forskjellen er ingen anden, end den af ham angivne, at de Ord „som paa lovlig Maade ernære sig“ ere blevne conserverede i det subsidiaire, og det har alene været af Hensyn til Udvalget, som under den foreløbige Behandling syntes at holde meget stærkt paa disse Ord. Jeg har derfor tænkt mig, at, naar det principale Forslag ikke kunde gaae igennem, saa vilde jeg dog hellere have det subsidiaire Forslag, end at § 2 skulde blive staaende. Hvad det Forslag angaaer, som er stillet af den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Valgkreds (Dahl), da falder det i een Retning sammen med mit; men der er dog den Forskjel, som jeg har tilladt mig at udtale, nemlig, at han vil have den Ret til at forlange, at Fattigcom-missionen skal skaffe Huus udstrakt ogsaa til de Personer, som ere forsørgelsesberettigede i Sognet. I sig selv vil det i Virkeligheden ikke have saameget at betyde; thi de omhandlede Personer maae naturligvis kunne forlange Huus som Fattige, saaledes at der ydes dem Huus som Fattig-undersøttelse, og da det, efter hvad den ærede Ordfører yttrede, er blevet antaget, at huus-visse Personer ere pligtige til at modtage Bolig i Fattighuset, vil Forskjellen alene være den, at det foreløbigt et betragtes som Fattig-undersøttelse, men man seer Tiden an, om den Bedkommende, naar et ½ Aar er omme, kan betale sin Huusleie. Imidlertid troer jeg dog ikke, at der er tilstrækkelig Grund til en saadan Udvidelse, og derfor ønsker jeg, at mit Forslag maa blive sat under Afstemning.

Dahl: Jeg skal blot tillade mig et Par Ord. Da Grundlovens § 87 indeholder den Bestemmelse, at Ingen kan tilpligtes til at afstaae sin Eiendom, uden hvor Almeenvellet kræver det, saa er det utvivlsomt, at det maa